OSB-İMES İŞÇİ BÜLTENİ

"İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!"

İşçi Bülteni Özel Sayı No: 107 Ağustos 2006 * Fiyatı: 25 YKr

Ortadoğu'da direnen halkların zaferi için sınıf mücadelesini yükseltelim!

Siyonist İsrail devleti, 28 Haziran'da Filistin'e, 12 Temmuz'da Lübnan'a yönelik başlattığı saldırıları sürdürüyor. Filistin'in Gazze bölgesi bombalar ve tanklarla yıkılarak işgal edildi ve işgal altında tutuluyor. Lübnan ise haftalardır havadan ve karadan yoğun bombardımanla yerle bir ediliyor. Buradaki işgal de giderek genişliyor. 9 Ağustos itibariyle Siyonist canilerin saldırılarında ölü sayısı bini aştı. Binlerce insan yaralandı. Ölenlerin ezici çoğunluğu sivil, 300'den fazlası ise çocuk. Güney Lübnan toprakları ve başkent Beyrut tanınmaz hale getirildi.

Halklara karşı uzun süreli savaş

Katil İsrail devletinin bu saldırısı, rehin asker bahanelerinin unutulmasından da anlaşılacağı gibi, ABD ve işbirlikçilerinin Ortadoğu ile ilgili planlarının bir parçasıdır. O yüzden, ABD başta olmak üzere emperyalist zorbaların ve uşaklarının desteğiyle yürütülüyor.

"Genişletilmiş Ortadoğu Projesi" olarak ilan edilen ABD planı, Ortadoğu halklarının zorba yöntemlerle zapturapt altına alınmasını, bir başka deyişle köleleştirilmesini içeriyor. Başında Bush'un bulunduğu yeni Amerikan faşistleri ile müttefikleri tarafından da "uzun savaş" diye isimlendirilen bu köleleştirme savaşı, Afganistan ve Irak'ta üç dört yıldır sürdürülüyor. Gelinen yerde Siyonist cinayet makinası eliyle Filistin ve Lübnan'a sıçratıldı. İran ve Suriye'nin de ilk hedefler arasında yer aldığı daha önce açıklanmıştı.

ABD emperyalizmi bu şekilde dünya hegemonyasını ayakta tutmayı, bölgenin tüm zenginliklerini kuklalar aracılığıyla gasp etmeyi hedefliyor. Daha da önemlisi kendisine ve aslında emperyalist-kapitalist sisteme karşı büyük tehlikeler barındıran Ortadoğu halkları içindeki devrimci dinamikleri yok etmeye çalışıyor.



İkiyüzlülerin hesabı

Halihazırda tüm emperyalist devletler ve uşaklık yapan ülkeler, bu planda kendilerince pay kapmaya çalışıyorlar. Rusya, Çin, Fransa ya da Avrupa Birliği gibi ABD ile kimi açılardan rakip olanlar da dahil, tümü Ortadoğu halklarının kanıyla karılan pastadan büyük lokmalar koparmak hesabıyla davranıyorlar. Sistemin bağımlı uşak ülkeleri ise kırıntı hayalleriyle yatıp kalkıyorlar. O yüzden onların bugün insani içerikli tüm açıklamaları iğrenç birer ikiyüzlülük örneğidir.

İkiyüzlülüğün en kaba biçimde sırıttığı ülkelerin başında Türkiye ve İslam yaftalı diğer devletler yer alıyor. Türkiye'de sermeye iktidarı cephesi ile Erdoğan ve tayfası bir yandan zoraki çıkışlar yapıyorlar, ama diğer taraftan İsrail ve Amerika'ya uşakça bağlılıklarını sürdürüyorlar. Askeri, siyasi, ekonomik ilişkilerin hiçbirinde bir gevşeme yaşanmıyor. Lübnanlı çocuklar ise Konya semalarında eğitim görmüş İsrailli katil pilotlar ya da İsrail-Türkiye-ABD ortak tatbikatlarında eğitim görmüş tankçı-topçu caniler tarafından bombalanmaya devam ediyor.

Halkların kurtuluşu devrimci mücadelenin yükseltmesine bağlıdır!

Direniş bakımından ise Irak'ta, Afganistan'da, Filistin'de yaşananların bir benzeri de Lübnan'da yaşanıyor. Emperyalistlerin ve siyonistlerin kolay başarı beklentisi tank ve helikopter hurdaları altında kaldı. Siyonist savaş makinası tüm vahşetine rağmen moral açıdan hezimet yaşıyor. Dünya halklarının kalbi siyonizme karşı nefretle, direnen halkların saflarında atıyor.

Fakat bu kadarı emperyalist barbarlığı ve siyonist vahşeti durduramaz. Bunun için dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarının bulundukları alanlarda, emperyalist-kapitalist sisteme karşı devrimci mücadeleyi yükseltmesi gerek. Direnen halklarla tam olarak dayanışmanın gerçek karşılığı budur. Ortadoğu halklarının bağrından, direnişi kurtuluşa ve zafere taşıyacak devrimci önderlikler çıkması da, emperyalist barbarlığa ve siyonist vahşete son verilmesi de böyle bir dayanışmanın ve eylemin örgütlenmesine bağlıdır.

Bu çerçevede Türkiyeli işçi ve emekçiler olarak bizlere büyük görevler düşmektedir. Amerika'nın ve Siyonist İsrail'in koltuk değneği olarak ilk fırsatta ABD ve uşaklarının uzun süreli savaşına atlama fırsatını kollayan, 1 Mart tezkeresi nedeniyle hâlâ da hayıflanan sermaye iktidarının kanlı heveslerini kursağına tıkayalım. Direnen halklarla devrimci dayanışma içinde her türlü desteği örgütleyerek, emperyalist ve siyonist zorbaları başlıca uşaklarından birinden yoksun bırakalım.

Emperyalizme, siyonizme ve uşaklarına karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Emperyalizm ve siyonizm yenilecek! Direnen halklar kazanacak!



Ümraniye İşçi Platformu Ortadoğu halkları ile dayanışma çağrısı yaptı...

"Bir gün Filistin için çalışıyoruz!"



Emperyalizmin desteğini arkasına alan İsrail'in Filistin ve Lübnan halklarına yönelik katliamlarına karşı Ümraniye'den de tepkiler yükseliyor.

Ümraniye İşçi Platformu 07/08/2006 günü saat 18:30'da İMES A Kapısı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Vardiya çıkışında biraraya gelen işçiler "Irak, Filistin, Lübnan... Direnen halklar kazanacak!" pankartı açtılar. Ortadoğu'da devam eden katliama karşı mücadele çağrısı yaptılar. "Katil İsrail Filistin'den/Lübnan'dan defol!", "Her yer Filistin, hepimiz Filistinli'yiz!", "Direnen halklar kazanacak!" sloganlarının atıldığı basın açıklamasında *"Ortadoğu halkları emperyalizme karşı güçlü bir direniş sergiliyorlar. Ancak emperyalizme asıl yenilgiyi yaşatacak olan dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarının uluslararası dayanışması ve mücadelesi olacaktır. Biz Türkiyeli işçi ve emekçilere de büyük görevler düşmektedir. Bugün biz Ümraniye İşçi Platformu olarak Ortadoğu'da direnen halkaların mücadelesini destekliyor ve kendi mücadelemiz olarak görüyoruz!"* denildi.

Ayrıca açıklamada İstanbul İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi'nin çağrısını yaptığı "Bir gün Filistin için çalışıyoruz!" kampanyasının Ümraniye İşçi Platformu tarafından da yürütüleceği ifade edildi. Vardiya çıkışındaki işçilere yönelik ajitasyon konuşmalarının yapıldığı basın açıklaması sloganlarla sona erdi.

Savaşı önlemek için hareket etmeliyiz!

İki İsrail askerinin kaçırılması düpedüz bahane. İsrail, ABD'nin desteğiyle Filistin'i bitirmeye çalışıyor. İsrail, ABD ortaklığı ile savaş yapıyor.

Türkiye'nin başındakiler ise yanlış yapıyor. Hükümet iki yüzlü oynuyor. Herkes Filistin'in yanında iken sadece baştakiler savaşa katılmayı istiyor. Amerika'ya yaranmak için Türkiye'deki durumu farklı gösteriyor. Yani işine geleni yapıyor. Yoksa kimse bu savaşı istemiyor.

Ortada savaş varken yakın ülkeler ne yapıyor? İlk önce Türkiye ön ayak olmalı. Filistin için yakın ülkeler hareket etmeli. Beraber bir şeyler yapmalı. Evet, orada insanlar ölüyor, yaralılar var. İlaç lazım, yiyecek vb. lazım. Bunlar gerekli. Sadece sözde destek olunur böyle. Önemli olan bu savaşı önlemek. Meydanlara sonuna kadar çıkmak. İşçi, öğretmen, esnaf meydanları doldurmak. Gerekirse bir gün, bir hafta meydanda yatacaksın, aç kalacaksın. Herkes bu uğurda öleceğini gösterecek. Baştakiler bunu görecek. Bir şey yapmak zorunda kalacak. Yapmamız gereken tek şey bu.

OSB'den bir metal işçisi

Ümraniye İşçi Platformu bir süre öncesinde "sendikal örgütlenme" çalışması başlattı. Bu çalışmanın bir parçası olarak, sendikal örgütlenme deneyimlerini paylaşmanın büyük önem taşıdığını düşünüyoruz.

Bu doğrultuda, bir süre önce Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenen ve sendikal çalışma yüzünden işten atılan G-U işçisi Üstün Güneş ile neden sendikalı olmak gerektiğini ve karşımıza çıkan engelleri nasıl aşacağımızı konuştuk...

"Sendikalaşmak her zaman iyidir!"

OSB-İMES İşçi Bülteni: *Öncelikle G-U'daki örgütlenme sürecini kısaca anlatır mısın?*

Ü.Güneş: Biz G-U'daki haksızlıkları görüyorduk zaten. Epeyce de bunalmıştık açıkçası. Bir grup arkadaş başladık işte. Bir kişiydi, iki kişiydi, beş kişiydi derken 200 küsur sayıya ulaştık. Birleşik Metal-İş Sendikası'na gittik. Her türlü garantiyi verdiler bize ilk aşamada. Güvendik, inandık, üyelikleri gerçekleştirdik. 17 gün gibi kısa bir zamanda 200'ün üzerinde işçiyi üye yaptık.

Bu kadar hızlı gidince her şeyin çok çabuk olacağını zannettik ilk başta açıkçası. Sendika bir anda hareket edecek, toplu sözleşme yapılacak, herkes hakkını alacak zannettik. Baktık ki iş öyle değil. Önce patron saldırıya geçti. Birkaç hafta içinde 25 işçi işten atıldık. İşten atılmamıza rağmen yeterli tepkiyi veremedik. Sendika da sessiz kalmayı tercih etti. Ne yazık ki bizlere yeterince sahip çıkmadı. Şimdi hala mahkeme süreçleri devam ediyor. Hem biz atılan işçilerin geri dönüş davası, hem de patronun sendikanın yetkisine yaptığı itirazın mahkemeleri var.

OSB-İMES İşçi Bülteni: *Tüm bu bedelleri niçin göze aldınız? Niçin örgütlendiniz?*

Ü.Güneş: Daha rahat bir yaşamı, ekonomik şartlarımızın daha da olgunlaşmasını, işyerindeki güvenimizi sağlamayı, kendimizi garantiye almayı istedik. İşveren kazanıyor, biz de kazanalım dedik. Hakkımızın, emeğimizin karşılığını alalım dedik. Ki, yapmak da gerekiyor. Yapalım dedik, yaptık. Bizim için olmasa da diğer arkadaşlarımız için iyi oldu. Daha da iyi olacak bence.

OSB-İMES İşçi Bülteni: *Peki bu bedelleri azaltmak için neler yapmak gerekiyor sence?*

Ü.Güneş: Birincisi, örgütlenme çalışması içerisinde öncelikle kendi iç örgütlülüğünü sağlamak gerekiyor. Başına biri geldiğinde, -bu, sendika da olsa- onların sözüne bağlı kalmayacak



şekilde örgütleneceksin. Yani bunu derken, doğru söylenenleri yapacaksın, doğru bulmadıklarını yapmayacaksın. Mesela biz işten atıldığımızda bize "Bekleyin!" dediler. Beklemeyip de biraz hareket edebilseydik bugün daha farklı olurdu diye düşünüyorum. En azından patron sendikayı çok daha çabuk kabul etmek zorunda kalırdı. Önemli olan kendi içinde kendini yönetebilmek. Yani bir durum olduğunda ne yapılacağına hep beraber karar verilmeli, bir kişi işten atıldığında 200 kişi eylem yapabilmeli gerektiğinde. İşçi arkadaşlara tabloyu iyi bir şekilde anlatabilmek, hep beraber hareket edebilmek gerekiyor. Önemli olan taban yani. Her şeyin başı işçiler.

OSB-İMES İşçi Bülteni: *Ümraniye İşçi Platformu bugünlerde bölge toplamında bir sendikal örgütlenme çalışması yürütüyor. İşçilere sendikalaşma çağrısı yapıyor. Senin işçilere bu çerçevede söyleyeceğin bir şeyler var mı?*

Ü.Güneş: Ben şuna inanıyorum. Birlikten her zaman kuvvet doğmuştur. Ben isterim ki, bütün işçiler, plastikçisi olsun, metalcisi olsun, kağıtçısı olsun, hepsi sendikalaşsın. Sendikalaşmak her zaman iyidir. Ben Ümraniye İşçi Platformu'nun yanlış yol göstereceğine inanmıyorum. Bu çağrıya kulak verin diyorum işçi arkadaşlarıma. Ne yapılması gerekiyorsa dinlesinler. Kim onun yararına daha çok konuşuyorsa, konuşulanı

dinlesin her şeyden önce. Sendika konuşuyorsa onu iyi dinlesin, örgütleyen insan konuşuyorsa onu iyi dinlesin. Ben öyle istiyorum. Çünkü dinlediği zaman, mutlaka kafada muhasebe yapacak, doğru yolu bulacaktır.

OSB-İMES İşçi Bülteni: *İşçiler örgütlenmek için neler yapabilirler, neler yapmalılar?*

Ü.Güneş: Öncelikle yapılan işin bilincinde olmak gerekiyor. Kendi kendimizi eğitebilmeliyiz. Ve tabii ki çok çaba harcamak gerekiyor. Yönlendiren birileri varsa onların toplantılarına katılabilirler. Ya da kendi aralarında bu konuları bilen insanlar varsa onları dinlesinler. Faydaları nedir, zararları nedir, bunları görsün, bilsin, duysunlar. Verilen bildirileri alıp da "A bu neymiş?" diye bakıp da atmasınlar, okusunlar.

OSB-İMES İşçi Bülteni: *İşçilerde bugün yaygın bir güvensizlik var. Sizin işyerinde de daha önce "Bizim işyerinde bir şey olmaz, adam çıkmaz!" diyorlardı. Bu güven problemi hakkında ne düşünüyorsun?*

Ü.Güneş: İşçiler birbirine güvenmeli. Yalnız biraz düşünerek güvenmeli. Gerçekten bugün birçok işyerinde patron adamları var. Onun için yanımızdaki insanları iyi tanıyabilmek gerekiyor. Bu durumları anlatmadan önce iyice tanımak, ondan sonra güvenmek gerekiyor. Her yerden bir şeyler çıkar, ama çok sağlam adım atmak lazım. Yani sonuçta o güvensizlik de ortadan kalkar. Adımlarını sağlam atarsan, etrafındaki insanları iyi tanırsan, zaten bir araya gelmeye başladığında o güvensizlik de ortadan kalkıyor. Yeter ki birbirimizi anlayabilelim. Her insana bir yaklaşım vardır. İnsanlara sendikalaşmanın faydalarını, kendilerine neler kazandıracağını çok iyi anlatabilmek gerekiyor.

Susmak ve sitem etmek çözüm değil...

Tefaş işçisi, insanca bir yaşam için birleşmeli ve sendikasında örgütlenmeli!

Patronlar sınıfı tek bilek olmuş biz işçilere saldırıyor. Bölgedeki neredeyse tüm fabrikalarda benzer sorunları yaşıyoruz. Ama çoğu zaman kafamızı kaldırıp da bu sorunları çözmek için çaba harcamıyoruz.

Siz Tefaş işçileri de yıllardır aynı kötü koşullarda çalışmaya zorlanıyorsunuz. Ne bir eksiği, ne de bir fazlası ile diğer tüm fabrikalarda çalışan işçilerle benzer kaderi paylaşıyorsunuz. Kader dediğimize bakmayın, siz bu koşulları değiştirmek için gereken çabayı vermediğiniz için bu durum değişmemiş gibi görünüyor. Oysa bir ayağa kalksak, bir çevremize baksak bunun kader olmadığını, değişmek zorunda olduğunu ve dahası değiştirebileceğimizi görmek hiç de zor olmayacak.

En basitinden aylardır bu sayfalarda okuduğunuz 3-5 km ötemizdeki G-U'da olup bitenleri hatırlayın. Ya da Pendik'te Has Alüminyum'u… Onlar da 6 ay öncesinde sizler gibi "Bu fabrikada hiçbir şey olmaz!", "Yalaka çok!" diyorlardı. Ama başardılar. Bir grup arkadaşın başlattığı örgütlenme çalışmasının ardından artık onlar sendikalı bir işyerinde çalışıyorlar. Kenetlendiler ve birbirlerine sahip çıkıyorlar.

Peki Tefaş işçilerinin neyi eksik? Siz insanca yaşamaya yetecek bir ücreti hak etmiyor musunuz? Ya da sağlıklı çalışma koşullarını? Her gün "Acaba bugün kim iş kazası geçirecek?" diye düşünmek zorunda mısınız? Tüm bunlara mahkum musunuz? Ya da iş değiştirmek bir çözüm mü? Gittiğimiz yeni yerlerde de benzer sorunları yaşamayacak mıyız? Birbirimize güvenmekten, çalışma ve yaşam koşullarımızın düzelmesi için mücadele etmekten başka bir çıkar yolumuz var mı?

Bunların hiç biri Tefaş işçisinin kaderi değil. Patronunuzu bugüne getiren sizlersiniz. Kâr etmese birkaç yıl içinde işçi sayısını bu kadar arttırır mıydı? Ya da niçin fabrikayı daha da büyüterek Gebze'ye taşımaya çalışıyor? Bunların hepsini yıllardır sizin sırtınızdan kazandıkları ile yapıyor. Ama işyerindeki en ufak sorunda bunun bedelini ödeyen, işinden olan hep siz oluyorsunuz. İşler daraldı diye daha birkaç ay önce 15 kişiyi kapının önüne atarken, hiç "Bu insanlar ne yapacak?" diye düşündüğünü sanıyor musunuz? Ya da daha fazla kâr elde etmek için, cebinden para çıkmasın diye bakım yaptırmadığı makinelerde yaşanan iş kazalarını, kopan parmakları? Emin olun ki bunların hiç biri onun umurunda değil. Onun umurunda olan tek şey nasıl olursa olsun daha fazla kâr elde edebilmek.

Ve bunların hepsi siz sustuğunuz için, hakkınızı aramaktan geri durduğunuz için yaşanıyor. Siz sustuğunuz için eskiden zamanında verilen ücretler şimdi aksatılıyor. Siz sustuğunuz için çocuk paraları kaldırılıyor. Ve siz susmaya devam ettiğiniz müddetçe bunlar daha da ağırlaşarak devam edecek.

Tefaş işçisinin önünde tek seçenek var. Susmayı ve sürekli bir şekilde sitem etmeyi bir kenara bırakmak. Seçenek ne boyun eğmek, ne de bireysel çözümler aramaktır. Yapmanız gereken tek şey, güçlerinizi birleştirip, sendikalaşmak. Yeter ki ilk adımı atalım. Gerisi mutlaka gelecektir.

Kreş hakkımızı kazanmak için, daha çok birliğimize, dayanışmamıza ve mücadeleye ihtiyacımız var!

OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu olarak bundan iki ay önce **"Sanayi bölgesinde ücretsiz ve nitelikli kreş istiyoruz!"** talebiyle bir çalışma başlattık. Bu çalışma çerçevesinde ilk önce, sanayi bölgesindeki ve çevre semtlerdeki emekçi kadınlara afişlerimizle ve bildirilerimizle seslendik. Beraberinde İMES'te, OSB'de ve çevredeki tekstil atölyelerinde yüzlerce kadınla görüştük. Ayrıca 2 ayrı semtte emekçi kadınlarla toplantı gerçekleştirdik. Bu toplantılarda kreşin temel bir hakkımız olduğunu anlattığımız gibi, emekçi kadınların karşı karşıya kaldığı temel sorunları tartıştık. Sorunların çözümleri konusunda emekçi kadınlarla düşüncelerimizi paylaştık.

2 ayın sonunda, yüzlerce kadının desteğinin ifadesi olan imzaları, gerçekleştirdiğimiz basın açıklaması ile Ümraniye Belediye Başkanlığı'na teslim ettik.

Gelinen aşamada kreş kampanyamızı noktaladık. Bugün yüzlerce imzayı toplamış olabilir, ilgili kurumlara teslim etmiş olabiliriz. Elbette topladığımız imzaların ve yürüttüğümüz çalışmanın arkasındayız. İmzaların sonuna kadar da takipçisi olacağız. Ancak temel bir gerçeği bir kez daha belirtmek istiyoruz. Bugün işçi ve emekçiler, en basit haklarını bile dişe diş, uzun vadeli zorlu mücadelelerle elde ediyorlar. Bu mücadeleyi kararlı bir şekilde sürdürdüklerinde haklarını kazanıyorlar. Bu gün aynı şey, kreş talebimiz için de geçerlidir. Her geçen gün büyüyen şekilde emekçi kadınların bu talebe sahip çıkması, kararlılıkla sürdürmesi karşısında bu talebimiz kazanılabilecektir. Çünkü sermayedarlar, daha fazla kâr elde edebilmek için kendilerine yük olarak gördükleri her şeyden kurtulmak istiyorlar. Bu temel gerçeği bir an bile aklımızdan çıkarmamamız gerekiyor.

OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu, yürüttüğü kreş çalışmanın takipçisidir. Komisyon olarak bundan sonra kreş talebinin kazanılması için mücadeleyi kararlılıkla devam ettireceğiz. Emekçi kadınların her türlü hak talebi ve nihayetinde emekçi kadınların özgürleşmesi için çalışmalarımızı kesintisiz bir şekilde sürdüreceğiz.

OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu



Kreş kampanyası basın açıklaması ile sona erdi!

OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu olarak iki aydır "Sanayi bölgesinde ücretsiz ve nitelikli kreş istiyoruz!" talebiyle yürüttüğümüz kampanyayı bir basın açıklaması ile sonlandırdık.

Ümraniye Belediyesi önünde gerçekleştirdiğimiz basın açıklamasında "Kadınlar mücadele ile özgürleşecek! Sanayi bölgesinde ücretsiz kreş hakkı istiyoruz!/OSB-İMES İşçi Derneği Kadın İşçi Komisyonu" imzalı pankart açtık. Açıklamayı OSİM-DER Başkanı Sevgi Alkan okudu.

Basın açıklamasının başından itibaren hakkımızı aramamızdan rahatsız olan ve bunu da fiili tutuma dönüştüren Ümraniye Belediyesi güvenlik görevlileri, basın açıklamasının sonunda metnin okunmasına müdahale etmeye ve bir dernek üyesini gözaltına almaya çalıştılar. Yaşanan arbedenin püskürtülmesinin ardından eylemi sonlandırdık. Basın açıklamasının ardından bu kez de polis ekipleri tarafından çevrildik. Ancak alınan kararlı tutum karşısında, bu saldırıyı da boşa düşürdük.

Basın açıklamasının öğle tatiline denk gelmesinden dolayı verilemeyen imzaları, öğleden sonra Ümraniye Belediye Başkan Yardımcısı'na teslim ettik.

İstanbul İşçi Kurultayı hazırlık çalışmaları devam ediyor!

"Sınıfa karşı sınıf" şiarıyla yola çıkan sınıf bilinçli işçiler, sonbaharda gerçekleşecek kurultayın hazırlıklarını da son hızla sürdürüyor.

İstanbul İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi, kurultayın temel gündemini işçi sınıfının mücadele ve örgütlenmesinin önündeki engeller olarak belirlemişti. Dolayısıyla, kurultayın gündemlerini süreç içinde tartışmayı da önüne koymuştu. Bu hedefin bir parçası olarak yaklaşık 8 haftadır kurultay çalışmasının yürüdüğü tüm alanlarda eğitim seminerleri devam ediyor. İşçi sınıfının örgütlenmesinin önündeki ideolojik engeller, fiziki engeller, yasal engeller dışında, sendikal örgütlenme ve sendikal bürokrasiye karşı mücadele sorunu da temel olarak ele alınan konular oldu. Sınıfın örgütlenmesinde esaslı bir yer tutan "taban örgütlenmeleri" ise ayrı bir başlık olarak işlendi. İşçi sınıfın son 30 yıllık tarihi ise tüm seminerleri toparlayacak temelde sunuldu. Kurultayı bir günden ibaret değil, bir süreç olarak ele almak gerekliliğinin bir ürünü olarak gerçekleşen eğitim seminerlerinin öncü, sınıf bilinçli işçiler üzerinde fazlasıyla işlevsel olduğunu söyleyebiliriz.



Kurultay Hazırlık Komitesi, ele aldığı konuları ve sınıf hareketinin tıkanan noktalarını aynı zamanda ilerici devrimci kamuoyu ile tartışmanın gerekliliğini de belirtmişti. Bu ihtiyacın bir ürünü olarak 27 Ağustos günü, aydınların, sendikacıların ve devrimci hareket temsilcilerinin katılacağı ve sınıf hareketinin sorunlarının tartışılacağı bir sempozyum gerçekleşecek.

Bir yandan eğitim seminerleri ve sempozyum hazırlıkları devam ederken, öbür yandan da işçilere yönelik yaygın çalışmalar da sürüyor. Hemen hemen tüm yerel işçi platformları, sendikal örgütlenme çalışmaları başlattı. "İşyeri komiteleri kuralım, sendikalarda örgütlenelim!" şiarıyla süren çalışma boyunca, en geniş işçi kesimine örgütlenme çağrısı yapılırken, bu çağrının somut adımlarla birleştirilmesi amaçlanıyor.

Aynı zamanda Kurultay Hazırlık Komitesi, Ortadoğu'da yaşanan savaş ve saldırganlığa kaşı da sessiz kalmadı. Sınıf tavrını göstererek, direnen halklarla dayanışmak için mücadele programı çıkardı. İlk olarak " Bir gün Filistin için çalışıyoruz!" diyerek işçileri bir günlük yevmiyeleri Filistin direnişine göndermeleri çağrısında bulundu. Bu çalışmayı ilerleyen günlerde daha da derinleştireceği gibi, eylemlerle de büyütmeyi planlıyor.

İstanbul İşçi Kurultayı'na kadar derinleşen çalışmalar, kurultay sonrasında, kurultaydan alınan güç ile kesintisiz bir şekilde devam edecek.

Kölelik koşullarına karşı işyeri komitelerini kuralım, örgütlenelim!

Merhaba arkadaşlar. Ben plastik boru ve kalıp imalatı yapan bir fabrikada çalışıyorum. Sizlere çalışma koşullarımızdan bahsetmek istiyorum. Burası, işin yoruculuğu ve işyeri kuralları bakımından tam bir kölelik cehennemi. Günde 12 saat olmak üzere iki vardiya çalışıyoruz. Yemek ve çay paydosumuz yok. Tuvalete gittiğimizde bile utanmasalar saat tutacaklar. Yapmış olduğumuz iş için aldığımız ücret ise, asgari ücret.

Bizleri işe alan personel müdürü ve şirket hissedarının tam bir ikiyüzlülük sergilediğini, işe başlayınca daha iyi anlıyoruz. Bu utanmazlar bizi işe alırken "Arkadaşlar, 45 dakika yemek, 15 dakika çay paydosumuz var!" diyorlar. Olmadığını işe başlayınca anlıyoruz. Ayrıca gece vardiyası için yemek sorununu, gündüz vardiyasından kalan yemekleri ısıtıp vererek hallediyorlar. Servis derseniz ayrı bir dert. Hafta sonları tüm gün mesaiye kaldığımızda, yapmadığımız 30 dakika yemek paydosu mesaimizden kesiliyor. İşe 10 dakika geç kaldığımızda, 30 dakikamız, mesai ücretimiz, artı %30 cezalı olarak kesiliyor. Fabrikada birkaç eski işçi arkadaş dışında hemen hemen herkes asgari ücret alıyor. İşçi arkadaşlarla mesai bitimini dört gözle bekliyoruz. Servisin içinde herkes uykuya dalıyor. Koşullar böyle olunca yeni gelen işçi arkadaşlar 2-3 gün çalışıp işi bırakıyorlar. Tabii bu da patronun işine geliyor. Yeni işçiye sigorta yapmıyor. "Bu gider başkası gelir!" diyor.

Bu fabrika 30 yıldır faaliyet yürüten bir yer. Şu an bünyesinde 100'e yakın işçi sömürüyor. Şirketin elindekileri (3 tane servis aracı, 2 tane kamyon, 5-6 tane patronların özel arabası ve OSB gibi bir alanda 5'er kattan 2 tane fabrika) nasıl edindiğini, çalışma koşullarımıza bakarak daha iyi anlıyoruz.

Ama düşündüğümüzde kabahatin büyüğünün biz işçilerde olduğunu söylemek abartı olmaz. "Neden?" derseniz... Nedeni çok basit; emeğiyle geçinen biz işçi ve emekçiler, sorunlarımıza ne kadar yabancılaşırsak, o sorunları o kadar çabuk benimsiyor ve kabulleniyoruz.

Eminim ki benim çalıştığım yerdeki sorunların bir çoğu sizlerin çalıştığı işyerlerinde de vardır. Sorunlarımıza karşı mücadele etmekten başka şansımız ve çıkar yolumuz yoktur. Biz örgütsüz olduğumuz için demin saydığım kölelik koşullarını bize dayatabiliyorlar. Arkadaşlar sorularımız ortaksa çözümün de ortak olduğunu unutmayalım. Zincirlerimizden başka kaybedeceğimiz bir şey yok ama kazanacağımız bir dünya var. Artık kölelik zincirlerimizden kurtulma zamanı gelmiştir. İşyerlerinde komiteler kurarak örgütlenelim ve hakkımız olan dünya için mücadele edelim.

OSB'den bir plastik işçisi



6. ay zamlarımızı gasp ettirmeyelim!

Geçtiğimiz günlerde işyerlerinde altıncı ay zamları belirlenmiş oldu!

Kimi işyerlerinde çok düşük oranlarda seyreden zamlar, bazı işyerlerinde ise hiç yapılmadı. Kimi yerlerde ise, bizim işyerinde olduğu gibi, farklı oranlarda zamlar yapıldı. Sanılmasın ki bu oranlar performansa veya kıdeme göre belirlendi. Bütün bu zam oranları patronun birtakım hesapları doğrultusunda şekillendi.

Bir yandan bu ayrımcılıkla bizleri birbirimizden koparmayı hedeflerken, diğer yandan da devletin zaten ortadan kaldırmış olduğu 6. ay zamlarını işyerinde de ortadan kaldırmanın planlarını yapıyorlar. Bu durum sadece bizim işyerimizde değil, diğer bütün işyerlerinde de aynı şekilde karşımıza çıkıyor. Hatta birçok işyerinde 6. ay zamları hiç yapılmıyor. Tabi zamların kaldırıldığını açık bir şekilde söylemekten de çekiniyorlar. Böyle olduğunda bizlerin vereceği tepkilerden korkuyorlar. İşte tam da bu yüzden ya kriz, enflasyon vb. gerekçelerle zam yapmadıklarını söylüyorlar ya da bu hakkımızı parça parça gasp ederek bizleri uyutmaya çalışıyorlar.

Patronların bu hesaplarını boşa çıkaracak ve hakkımız olan zamları koruyacak olan yine bizleriz. Fakat bunu yaparken de aramızda yaratılmaya çalışılan farklılık aldatmalarını da boşa düşürmek zorundayız. Unutmamalıyız ki hiçbirimizin zam hakkı güvence altında değil. Bunu güvenceye almak diğer bütün konularda olduğu gibi ancak ve ancak biz işçilerin birlikte hareket etmesiyle mümkündür. Unutmayalım ki daha önce yüksek zam alanların bu yıl düşük aldığı gibi, şimdi yüksek zam alanlar da bir sonraki sefere çok daha düşük oranda zam alabilir veya hiç zam alamayabilir.

İMES'ten bir işçi

Hak istenirse alınır!

Sevgili sınıf kardeşlerim; işyerimizde 1 Ocak günü ve Kurban Bayramı'nın arife günü ile bir gün sonrası için hiç bir işçinin onayı olmadan 2,5 gün keyfi tatil ilan edildi. İş Yasası'nı tam olarak uygulayan işyerimizde, aslında onunla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir hesap yapıldı. Bu tatil karşılığında onlara telafi yasağı olan Pazar günleri (yani üç Pazar) çalışmamız istendi. Ben bu duruma karşı çıktım. Bir Pazar çalışırsam iki günlük yevmiyemi (iş günü ücreti) ödemelerini teklif ettim. Karşı çıktılar, olmaz öyle şey dediler. Tabii onların Pazar günü çalıştırma hayallerinin üzerinden iki ay çoktan geçmişti. İş Yasası'na göre bir işveren işçiyi 2 ay içerisinde telafi yaptırmazsa zaman aşımına uğrar, bu borç silinir. Hafta içi de telafi çalışmadım. Ben neden bu teklifi yaptım? Çünkü kendileri işin yoğun olduğu bir zamana denk getirmek istediler. Oynadıkları oyunda kendileri kaybettiler... Önce iki ay geçtiği için borcumun silindiğini söyledim. Donup kaldılar. Her halde unutmuştur deyip 6 ay sonra bu 2,5 gün saat borcumu ikiye katlayıp keseceklerini söylediler. Ben de işyerinin bu kesintiyi açık bir şekilde anlatacağı imzalı bir kağıt isteyince vazgeçip teslim oldular. Maaşımı her zaman ki gibi net aldım. Demek ki hak istenince alınabiliyormuş.

Sevgilerimle...

İMES'ten bir işçi

Era işçilerine...

Patronunuzun sendikalı olduğunu biliyor muydunuz?

Hiç düşündünüz mü? Her gün saatlerce ürettiğiniz ürünlerden patronunuza kazandırdıklarınızı ve bunun içinden size reva görülen ücretleri. Zam dönemlerinde dalga geçer gibi yapılan üç kuruşluk zamları.

Hiç düşündünüz mü? İşyerindeki baskıları, hakaretleri, aşağılamaları.

Hiç düşündünüz mü? Niçin her sesini çıkaranın işten atıldığını. Hatta sesini çıkaranların yakınları diye işten atılan arkadaşlarınızı.

Hiç düşündünüz mü? Fabrikanızın kapısında her bildiri dağıtıldığında patron tayfasının duyduğu korkuyu, tedirginliği.

Düşünmediyseniz 5 dakikanızı ayırın ve biraz düşünün, tüm bunları hak edip etmediğinizi. Ya da bunlara boyun eğmek zorunda olup olmadığınızı...

Peki patronların bir sendikası olduğunu biliyor muydunuz? Çalıştığınız Era Elektronik'in de bu sendikaya üye olduğunu? Muhtemelen ilk defa duyuyorsunuzdur ve şaşırabilirsiniz de.

Evet, her fırsatta örgütlenmenin yanlış olduğunu söyleyen patronlar, örgütlü ve bir sendikaları var. Ve Era Elektronik de üyesi. Hepsi kendi sınıf çıkarları için.

Nasıl onlar kendi sınıf çıkarları için örgütleniyorlarsa, biz işçilerin de, siz Era işçilerinin de örgütlenmesi gerekiyor. İçine hapsedildiğimiz o kötü koşulları bir nebze de olsa değiştirebilmenin, insanca çalışacak bir ortama kavuşmanın başka bir yolu yok.

Karadeniz uşağı Amerikan uşağı olmasın diye...

Karadeniz'in en büyük gelirlerinden birisini oluşturan fındık sayesinde 2 milyon insan geçimini sağlıyor. Fındık, üreticilerin elinden alındığı takdirde, bu insanların yapacak bir şeyi kalmayacak. Fiskobirlik'in özelleştirilmesinden sonra fındık alım fiyatı geçen sene 7 milyonken bu yıl 2 milyona düştü. Kimisinin 1 ton, kimisinin 2-3 ton fındığı vardır. Bunlar önce borçlarını öderler, geri kalanıyla geçinmeye çalışırlar. Ama artık geçinemiyorlar, göç etmeye başladılar. Ordu'nun bir fındığı vardır, fındığı satamadığında aç kalacak.

Ordu'da geçen hafta gerçekleşen eylem çok önemliydi. 80 bin fındık üreticisi 9 saat boyunca yolu kapattı. Yol kesmeleri anlamlı. Ama sonuç alabilmek için örgütlülük gerekiyor. Örgütsüz insan sömürülmeye mahkûmdur. Bu ülkeyi yönetenler, ülkenin Arjantin gibi olmasını istiyorlar. Karadeniz uşağı Amerikan uşağı olsun diyorlar, köleleşsin diyorlar. Açlıktan yoksulluktan ölsün diyorlar. Halkı ölüme mahkûm ediyorlar. İnsanların yavaş yavaş kanlarını emiyorlar. Bir sürü insan tüccara, Fiskobirlik'e, tefeciye borçlanmış, insanın elindeki her şeye el koymak için bunları yapıyorlar.

Çünkü IMF bunları dayatıyor. IMF ne derse, Amerika ne derse derhal uygulayanlar, çiftçiyi dahi açlığa, yoksulluğa itiyorlar. Devletin IMF'ye borcu var, bunu ödemek için çiftçinin sırtına biniyor. Hükümetin amacı bu. IMF ise bu işleri yapan uluslararası tekellerin kârını arttırmak için tarımı çökertmek istiyor. Mesela 400 bin ton mısır ithal edilmişti. Orada da amaç AB'nin kendi tarımını buraya satmak, bizi dar boğaza sokmak, uluslararası tekellerin kârlarına kâr katmak idi.

İşçisiyle, köylüsüyle insanlar hakkını aramasını bilmeli diyorum. Gece saat 10'a kadar trafiği kesmek tek başına yeterli değil. Bu mesele tek başına çiftçinin, Ordulu'nun meselesi değil, tüm halkın meselesi. Fiskobirlik'ten bir senedir parasını alamayanlar var, bıçak kemiğe dayanmış. Çiftçi olarak, halk olarak geleceğimizi düşünüyorsak bu eylemleri işçilerin mücadelesiyle birleştirmemiz gerekiyor. Ancak bu şekilde kazanabiliriz.

Ümraniye'den bir işçi

Autoliv işçileri işyeri kapatılacağı gerekçesi ile işten atıldı!

İMES'te bulunan ve Türk Metal Sendikası'nda örgütlü olan Autoliv'de işçiler, işyerinin kapatılacağı gerekçesi ile işten atıldı.

85 işçinin çalıştığı firma, aslında Gebze'deki ana fabrikanın bulunduğu bölgeye taşınıyor. Autoliv patronu, taşınma ile servis vb. açılardan daha fazla kâr edebilmek için, Gebze civarında oturan yeni işçileri işe alıyor. Alınan bu işçiler, patronun zaten ortada duran niyetini daha açık bir şekilde ortaya koyuyor. İddia ettikleri üzere işyeri kapanmıyor, sadece taşınıyor.

İMES'te yoğunlaşan taşınma süreçlerinde işçileri nelerin beklediğini görmek açısından Autoliv somut bir örnektir. Taşınacak olan bütün işyerlerindeki işçiler de benzer durumla karşı karşıya kalacaklardır.

Bu yüzden taşınacak olan işyerlerindeki işçi arkadaşlarımız şimdiden kendi aralarında bir bütünlük sağlayabilmeli ve haklarını koruyabilmelidir. Aksi takdirde hem işimizi hem de haklarımızı çok kolay kaybedebiliriz.

İMES'ten bir işçi

"İşveren bizimle alay edercesine işten attı..."

Geçtiğimiz yıl Mayıs ayında işe girdim. Ben işe girdiğimde sendika geleli 1 sene olmuştu. Ben 6 ay sonra sendikalı oldum. İşe giren herkes zorunlu olarak Türk Metal sendikasına üye olmuştu.

Bir gün toplantıda genel müdür geldi. İşyerinin taşınmasıyla ilgili konuştu. "Verilecek olan servis en kısa güzergahtan gidecek!" dedi. Yani herkese uymayacaktı. İşçiler sendika başkanını aradılar. Başkan geldi, aynı sorular sendika başkanına da soruldu. Fakat sendika başkanı genel müdürün söylediği her şeyi aynen tekrarladı. İşyerinde kapanmaya karşı öncülük yapacak biri yoktu. Gerçi olsa da sendika o kişinin önünde engel olacaktı. Kısmen öne çıkmaya çalışan temsilciler dışında başka birileri öne çıkmaya çalıştıysa da mafyavari bir sendika olduğu için geri durdular.

85 işçinin bir kaçı hariç (ki bunlardan biri baş temsilci, diğerleri de ustalar) tamamımız haksız bir şekilde işten atıldık. Fakat sendikanın bu noktada yaptığı tek şey atılan işçilerin yerine işe alınanları sendika üyesi yapmak oldu. İşveren göz göre göre adeta bizimle alay edercesine bizi işten çıkarttı. İşverenin bu kadar basitçe bizi işten çıkartmasının bir sorumlusu sendika ise, ikinci sorumlusu bizim tepkisizliğimizdir.

Autoliv'den atılan bir işçi

OSİM-DER
OSB-İMES İŞÇİLERİ DERNEĞİ
Y. Dudullu Mah. Kerem Sok. No: 5/3 (MODOKO Camii arkası) ÜMRANİYE
Tel: 0 (216) 540 35 80 e-mail: osimder@yahoo.com

İşçi sınıfının yeri direnen Ortadoğu halklarının yanıdır!







BİR GÜN FİLİSTİN İÇİN ÇALIŞIYORUZ!

İşçi Bülteni Özel Sayı: 107 * Fiyatı: 25 YKr * Ağustos 2006 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 * Baskı: Özdemir Mat. / İST